

Arrest

nr. 265 069 van 7 december 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 22 september 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 juli 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SÖZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft de Nigeriaanse nationaliteit.

Op 27 maart 2015 werd het kind van de verzoekende partij erkend door de heer D. S., van Belgische nationaliteit.

Op 3 juli 2015 diende de verzoekende partij een aanvraag tot gezinshereniging in, in functie van haar inmiddels Belgisch geworden kind.

Op 19 januari 2016 werd de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 25 februari 2016 diende de heer D. een verzoekschrift in met het oog op nietigverklaring van de erkenning.

Op 18 januari 2019 vernietigde de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen de erkenning van het kind wegens strijdig met de openbare orde, en besliste zij dat het kind niet langer de naam D. zal dragen en dat het kind nooit de Belgische nationaliteit heeft bezeten, in toepassing van artikel 8, §4 WBN.

Op 21 juni 2019 werd het verblijfsrecht van de verzoekende partij ingetrokken. Deze beslissing werd vernietigd bij arrest nr. 227 122 van 7 oktober 2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 13 oktober 2020 heeft het Hof van Beroep in haar arrest de niet-erkenning bij vonnis van 21 juni 2019 bevestigd.

Op 29 januari 2021 werd de verzoekende partij aangeschreven om haar humanitaire redenen mee te delen. De verzoekende partij legde verschillende documenten voor.

Op 5 juli 2021 nam gemachtigde opnieuw een beslissing tot beëindiging van het verblijf.

Dit is thans de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 74/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: D.

Voorna(a)m(en): I.

Nationaliteit: Nigeria

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Benin City

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Reden van de beslissing:

Art. 74/20, §2 van de wet van 15.12.1980:

“Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging tot toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvragen, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.”

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 in de hoedanigheid van ouder van een Belgisch minderjarig kind, in casu D. B. (RR: X). De F-kaart werd daarop aan betrokkene afgeleverd op 19.01.2016.

Het kindje werd op 27.03.2015 erkend door dhr. D. S. van Belgische nationaliteit, waardoor het kind sindsdien de naam D. B. droeg alsook de Belgische nationaliteit verwierf. Daarop diende betrokkene op 03.07.2015 middels een bijlage 19ter een aanvraag tot gezinshereniging in in functie van haar inmiddels Belgisch geworden kind.

Op 25.02.2016 echter diende dhr. D. S. echter reeds een inleidend verzoekschrift in met oog op nietigverklaring van de erkenning. Op 18.04.2018 kwam ook het openbaar ministerie vrijwillig tussen in het geding. Op 18.01.2019 vernietigde de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, sectie familie- en jeugdrechtbank de erkenning van het kind wegens strijdigheid met de openbare orde, zegde voor recht dat het kind de naam D. niet langer zal dragen en dat het kind nooit de Belgische nationaliteit heeft bezeten, in toepassing van artikel 8, §4 WBN.

Daarop werd het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken op 21.06.2019. Deze beslissing werd vernietigd gelet er hoger beroep was ingesteld tegen de nietigverklaring van de erkenning van betrokkene's kind en dit hoger beroep de schorsing van de tenuitvoerlegging van het vonnis tot gevolg heeft. Het Hof van Beroep heeft de niet-erkenning bij vonnis dd. 18.01.2019 in haar arrest van 13.10.2020 bevestigd. Uit informatie van het parket van het Hof van Beroep dd. 07.06.2021 blijkt dat het arrest van het Hof van Beroep inmiddels definitief is.

Alhoewel de voorgelegde geboorteakte op zich dus niet vervalst is, blijkt de erkenning wel onder valse voorwendsels te zijn gebeurd. Betrokkene heeft de erkenning en daaruit voortgevloeide geboorteakte wel degelijk voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus. Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art. 40ter. Referentiepersoon wordt heden geacht nooit Belg geweest te zijn en betrokkene is eigenlijk nooit een familielid van een EU-onderdaan geweest, gezien de erkenning heden werd vernietigd.

Om overeenkomstig art. 74/20, §2 rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon dient rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst. In dit verband werd betrokkene op 29.01.2021 aangeschreven om conform art. 74/20, §2, tweede lid haar humanitaire elementen kenbaar te maken. Deze brief werd aan betrokkene betekend op 03.03.2021. Betrokkene legde daarop de volgende documenten voor:

- Brief advocaat betrokkenen dd. 01.04.2021 met o.a. verwijzing naar stukken uit 2019
- Identiteitskaart en badge BASF op naam van dhr. D. W. D., dewelke reeds sinds 2017 de partner van betrokkene zou zijn; alsook een schrijven van zijn hand;
- Geboorteakte dd. 04.04.2007 van D. B.
- Delen uit handelingsplan Stuw Lier – vzw Jeugdhulp Don Bosco
- Overzichtsrapport schooljaar 2017- 2018 op naam van het kindje
- Gezinssamenstelling dd. 04.05.2016
- Inschrijvingsformulier schooljaar 2018 – 2019 bij CVO Crescendo op naam van betrokkene, om in januari 2019 met Nederlandse lessen NT2 richtgraad 2 te starten; certificaat Nederlands tweede taal richtgraad 1 dd. 20.06.2018; deelcertificaat NT2 – waystage schriftelijk 1 dd. 09.03.2018; deelcertificaat Open alfa NT 2 dd. 09.03.2018; deelcertificaat NT2 – waystage mondeling 1 dd. 09.03.2018; Deelcertificaatsupplement van de open module dd. 09.03.2018; deelcertificaat Oefenen en leren met ICT dd. 09.03.2018; deelcertificaat NT2 – waystage schriftelijk 2 dd. 20.06.2018; deelcertificaat NT 2 – waystage mondeling 2 dd. 20.06.2018; uitnodiging dd. 26.07.2017 voor gesprek in het kader van inburgeringsprogramma, attest inburgering dd. 13.07.2018;
- Inschrijvingsbewijs VDAB dd. 24.05.2019
- Overeenkomst Proef in het kader van selectieprocedure dd. 17.05.2019 bij Easy Life BVBA; arbeidsovereenkomsten bij Easy Life van bepaalde duur met aanvang op 27.05.2019, 01.06.2019 en 01.07.2019; contract onbepaalde duur bij Easy Life met ingang op 01.08.2019
- Inschrijvingsformulier Centrum voor Basiseducatie Open School Mechelen dd. 15.10.2020 voor opleiding Maatschappijoriëntatie: Mobiliteit (Rijbewijs) en voor Oefenen en leren met ICT – Informatie – en communicatietechnologie
- Uitslag theoretisch examen dd. 26.02.2021; aanvraag voorlopig rijbewijs dd. 27.02.2021
- Eerste pagina van de huurovereenkomst van betrokkene's huidige woning In 2019 werden volgende stukken voorgelegd:
 - 19 ongedateerde en niet nader benoemde foto's. Het is echter niet duidelijk wie op de foto's staat. (familiefoto's? klasfoto's kindje, foto's verjaardagsfeest kind). De onduidelijkheden van toen worden heden evenmin geduid.
- Begeleidend schrijven van betrokkene's advocate waaruit blijkt dat betrokkene een relatie zou hebben met de Belg, D. W. D. en dat daaromtrent eveneens allerhande stukken/foto's/filmpjes zouden van zijn voorgelegd. Ook zouden er filmpjes moeten zijn voorgelegd van betrokkene en haar zoontje, en documenten met betrekking tot betrokkene's integratie en sociale leven. Echter zijn deze stukken niet terug te vinden tussen de voorgelegde documenten. De in deze beslissing opgesomde stukken zijn wel degelijk de enige die werden voorgelegd. Evenmin werden deze aangehaalde stukken voorgelegd naar aanleiding van het onderzoek dat aan betrokkene werd betekend op 03.03.2021.
- Uittreksel geboorteregister dd. 27.03.2015 en samenstelling gezin dd. 09.05.2018 waaruit blijkt dat mevrouw heden met haar kindje samenwoont.
- Schoolrapporten kindje; Inschrijvingsformulieren van de school; vragenlijst achtergrond kind

- Attest CKG Horst - Koraal dd. 11.02.2011 waaruit blijkt dat het kind vrijwillig werd geplaatst door de moeder, verslag intakegesprek dd. 26.03.2012
- Dag-/vakantieplanningen De Passant dd. 21.07.2017 alsook voor de paasvakantie 2017
- Bespreking GON-begeleiding voor het kindje dd. 27.01.2015
- Eindverslag Jeugdhulp Don Bosco Vlaanderen STUW Lier van de contextbegeleiding geboden aan betrokkene van 14.08.2017 tot 08.12.2017 waaruit blijkt dat er verscheidene hulpverleningsinstanties intensief met betrokkene hebben samengewerkt.

Wanneer we de duur van het legaal verblijf van betrokkene in België bekijken (eerste inschrijving in het Rijksregister op 03.07.2015, eveneens datum indiening voormelde verblijfsaanvraag), blijkt dat deze in verhouding met haar verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Er dient in deze opgemerkt te worden dat betrokkene geen rechten kan putten uit jarenlang illegaal verblijf noch uit achtereenvolgende verblijfsaanvragen die allen niet tot het verblijfsrecht hebben kunnen leiden. Zelfs voor zover dit kennelijk onredelijk zou worden geacht, dient opgemerkt te worden dat er een eerste spoor is van betrokkene in het Rijk op 05.07.2005. Zelfs rekening houdende met betrokkenes illegale verblijf in het Rijk dient opgemerkt te worden dat zij dan nog het grootste deel van haar leven in het land van herkomst heeft doorgebracht. In 2005 verklaarde betrokkene dat zij reeds vier jaar in België verblijven en op illegale wijze via Marokko naar België zou zijn gereisd. Hier ligt echter geen enkel bewijs van voor, waardoor hier geen rekening mee kan worden gehouden. Betrokkene heeft jarenlang in haar land van herkomst gewoond heeft, en is daar opgegroeid. Het is daarom redelijk om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong. Verder blijkt haar moedertaal het Engels te zijn, gelet haar lange verblijf in het land van herkomst en gelet op het gegeven dat het Engels een wereldtaal is, is het redelijk te stellen dat zij haar moedertaal evenzeer nog machtig is. Volgens de door haar verstrekte gegevens in het dossier blijkt ook dat haar ouders dhr. D. O. en moeder D. L. heten. Van geen van beide is er enig spoor in het Rijk, waardoor het bij gebrek aan bewijs van het tegendeel redelijk is te veronderstellen dat zij nog in het land van herkomst wonen. Het is eveneens aannemelijk dat betrokkene ook nog andere familieleden in het land van herkomst wonen heeft. Niets sluit uit dat betrokkene nog contacten heeft onderhouden met haar familie alsook met haar kennissen en vrienden aldaar. Een verhuis naar het buitenland brengt immers niet per definitie met zich mee dat alle banden met het thuisland worden verbroken. Dit wordt ook bevestigd door het gegeven dat betrokkene in 2017 nog terugreisde naar het land van herkomst: het paspoort dat zij in maart 2021 voorlegde werd afgeleverd te Benin op 16.02.2017. Hoe lang zij daadwerkelijk in het land van herkomst heeft verbleven is niet duidelijk, zij reisde het land (cfr. uitreisstempel Lagos) terug uit op 22.02.2017. Mensen reizen niet terug naar een land waar zij totaal geen verbondenheid mee voelen. Gelet op voorgaande kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er aldus nog voldoende familiebanden en banden van sociale/culturele aard zijn met het land van oorsprong. Betrokkene legt alvast niets voor waaruit het tegendeel zou moeten kunnen blijken. Betrokkene legde een brief van haar advocaat voor dd. 01.04.2021 met o.a. verwijzing naar stukken uit 2019, identiteitskaart en badge BASF op naam van dhr. D. W. D. dewelke sinds 2017 de partner van betrokkene zou zijn, en schrijven van zijn hand; een geboorteakte dd. 04.04.2007 van D. B., delen uit handelingsplan Stuw Lier – vzw Jeugdhulp Don Bosco, overzichtsrapport schooljaar 2017- 2018 op naam van het kindje, gezinssamenstelling dd. 04.05.2016, inschrijvingsformulier schooljaar 2018 – 2019 bij CVO Crescendo op naam van betrokkene, om in januari 2019 met Nederlandse lessen NT2 richtgraad 2 te starten, certificaat Nederlands tweede taal richtgraad 1 dd. 20.06.2018; deelcertificaat NT2 – waystage schriftelijk 1 dd. 09.03.2018; deelcertificaat Open alfa NT 2 dd. 09.03.2018; deelcertificaat NT2 – waystage mondeling 1 dd. 09.03.2018; Deelcertificaatsupplement van de open module dd. 09.03.2018; deelcertificaat Oefenen en leren met ICT dd. 09.03.2018; deelcertificaat NT2 – waystage schriftelijk 2 dd. 20.06.2018; deelcertificaat NT 2 – waystage mondeling 2 dd. 20.06.2018; uitnodiging dd. 26.07.2017 voor gesprek in het kader van inburgeringsprogramma, attest inburgering dd. 13.07.2018; inschrijvingsbewijs VDAB dd. 24.05.2019; overeenkomst Proef in het kader van selectieprocedure dd. 17.05.2019 bij Easy Life BVBA; arbeidsovereenkomsten bij Easy Life van bepaalde duur met aanvang op 27.05.2019, 01.06.2019 en 01.07.2019; contract onbepaalde duur bij Easy Life met ingang op 01.08.2019; inschrijvingsformulier Centrum voor Basiseducatie Open School Mechelen dd. 15.10.2020 voor opleiding Maatschappijoriëntatie: Mobiliteit (Rijbewijs) en voor Oefenen en leren met ICT – Informatie – en communicatietechnologie; uitslag theoretisch examen dd. 26.02.2021; aanvraag voorlopig rijbewijs dd. 27.02.2021; eerste pagina van de huurovereenkomst van betrokkenes huidige woning. In 2019 werden volgende stukken voorgelegd: 19 ongedateerde en niet nader benoemde foto's; begeleidend schrijven van advocate waaruit blijkt dat mevrouw heden een relatie zou onderhouden met de Belg, DE WACHTER Dirk; een uittreksel geboorteregister dd. 27.03.2015 en samenstelling gezin dd. 09.05.2018 waaruit blijkt dat mevrouw heden met haar kindje samenwoont; schoolrapporten B.; Inschrijvingsformulieren van de school; vragenlijst achtergrond kind; attest CKG Horst - Koraal dd.

11.02.2011 waaruit blijkt dat het kind vrijwillig werd geplaatst door de moeder, verslag intakegesprek dd. 26.03.2012; dag-/vakantieplanningen De Passant dd. 21.07.2017 alsook voor de paasvakantie 2017; bespreking GON-begeleiding voor het kindje dd. 27.01.2015; eindverslag Jeugdhulp Don Bosco Vlaanderen STUW Lier van de contextbegeleiding geboden aan betrokkene van 14.08.2017 tot 08.12.2017. Deze stukken in samenlezing met het administratieve dossier, tonen voornamelijk heel erg aan dat betrokkene tijdens haar jaren van verblijf in België langdurig, intensief en sterk financieel ondersteund en begeleid is geweest (opvoedingsondersteuning, begeleiding vanuit de dienst inburgering, maar ook administratieve en financiële ondersteuning van het OCMW) om haar levenssituatie op orde te krijgen. Gelet op de evolutie die waarneembaar is (zoals o.a. betrokkenes tewerkstelling) is het duidelijk dat deze begeleiding al vruchten heeft afgeworpen. Ongetwijfeld kan zij met de vaardigheden en kennis die ze hier gekregen heeft door de aangehaalde intensieve ondersteuning, alsook met de opleidingen (bvb ICT) en recente werkervaringen die ze opdeed ook aan de slag in het land van herkomst of origine. Uiteraard heeft betrokkene enige tijd haar leven opgebouwd in het Rijk, echter was dit gestoeld op verblijfsrecht dat op onrechtmatige wijze was verkregen. In elk geval geven de voorgelegde stukken geen blijk van een afwezigheid van sociale, culturele en familiebanden in het land van herkomst.

Voor wat de aard en de hechtheid van de gezinsband van betrokkene betreft, dient opgemerkt te worden dat de eenheid van het gezin niet wordt geschaad, het gezin wordt immers geenszins van elkaar gescheiden. Vooreerst blijkt uit het arrest van het Hof van beroep dd. 13.10.2020 dat er geen enkele band bestaat tussen het kind B. en D. S.: meneer is niet de vader van het kind, noch biologisch, noch socio-affectief. Uit niets blijkt dat hij en B. contacten met elkaar zouden onderhouden, waardoor tussen hen geenszins sprake is van enige gezinsband. Verder moet blijken dat betrokkene een relatie onderhoudt met dhr. D. W. D., en dit reeds sinds 2017. Hoewel bewijs daarvan in het dossier vrij mager is, kan verder opgemerkt worden dat zij tot op heden nooit hebben samengewoond. Uit het schrijven van dhr. D. W. moet blijken dat dat het plan zijn (geweest) in juni 2021 maar daar ligt geen stavingsstuk van voor, noch kan blijken dat zij heden reeds samen zouden wonen of daadwerkelijk stappen zouden hebben ondernomen. Het gesolliciteerd karakter van deze verklaring op eer kan dan ook niet worden uitgesloten. In elk geval staat het betrokkene en meneer vrij hun relatie op afstand verder te zetten, gebruik makend van moderne communicatiemiddelen en periodieke bezoeken in te plannen waarbij meneer bij betrokkene en het kind op bezoek komt en/of omgekeerd. Het gezinsleven van betrokkene met dhr. D. W. kan gelet op voorgaande dan ook niet worden aangehaald als beletsel voor het nemen van huidige beslissing.

Wat betreft het minderjarige kind, D. B. van Nigeriaanse nationaliteit, dient opgemerkt te worden dat er voor hem geen verblijfsaanvraag werd ingediend, en hij heden dus geen houder is van het verblijfsrecht. Huidige beslissing heeft zodoende, zoals reeds gesteld, niet tot gevolg dat het gezin van elkaar gescheiden zou worden. Er werden tal van stukken voorgelegd die betrekking hebben op het kind (cfr. supra). Gelet de minderjarige echter geen houder is van het verblijfsrecht heeft deze beslissing ook geen invloed op hun verblijfsstatuut in België. Evenwel kan opgemerkt worden dat uit niets blijkt dat hij zijn onderwijs niet eveneens zou kunnen verderzetten in Nigeria of een ander land naar keuze waar hij samen met zijn moeder legaal kan binnenkomen en verblijven. Uit niets blijkt dat de minderjarige bijzondere onderwijsnoden zou hebben die er voor zou zorgen dat hij in het land van herkomst geen toegang zou hebben tot onderwijs. Evenmin blijkt dat hij aldaar geen vrijetijdsbestedingen zou kunnen uitoefenen, en zo ook waardevolle vriendschappen en nieuwe vriendenkringen zou kunnen uitbouwen. In het arrest dd. 13.10.2020 werd ingegaan op het hoger belang van het kind. Er staat tot slot nog het volgende te lezen: "Het kind is niet gebaat bij het behoud van een juridische afstammingsband die niet beantwoordt aan de socio-affectieve en de biologische werkelijkheid en waarbij het kind enkel misbruikt werd om frauduleus verblijfsrechten te bekomen.

[...][het gevoerde onderzoek trouwens aantoonde dat het kind diverse mannen als "papa" aanspreekt wat de aangevoerde identiteitscrisis tegensprekt.

Bovendien wordt in huidige procedure het verblijfsrecht van het kind niet beoordeeld terwijl de mogelijke gevolgen van de vernietiging van de afstammingsband gecombineerd met het verlies van de Belgische nationaliteit voor de toekomst evenmin van aard zijn om in het belang van het kind de afstammingsband te behouden." (onderlijning toegevoegd).

Het kind werd gebruikt als een instrument om aan zijn moeder een verblijfsrecht te verschaffen, hetgeen absoluut niet in zijn belang kan zijn, ook al impliceert dit ook voor het kind zelf een recht op verblijf in België. Het recht op identiteit en het recht om zijn werkelijke ouders te kennen is een hoger belang dan het bekomen van het verblijfsrecht. Wie de effectieve vader van het kind is, is niet duidelijk. Betrokkene speelt geen open kaart hieromtrent. In elk geval kan niet blijken dat betrokkene (en het kind) in België nog familie zou wonen hebben, terwijl de ouders van betrokkene/grootouders van het kind wel nog in Nigeria lijken te wonen. Gezien de minderjarigheid van het kind is het voornamelijk in het belang van de

kinderen om samen te blijven met zijn moeder. Het is dan ook niet onredelijk te stellen dat, indien de moeder de nodige omkadering en begeleiding levert naar haar kind toe, er zich voor hem dan ook geen onoverkomelijke problemen zullen voordoen om terug te keren naar het land van herkomst of een ander land alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven, dit in de nabijheid van zijn moeder dewelke de voornaamste zorgdrager is. Niets sluit bovendien uit dat betrokkene en het kind contacten hebben onderhouden met de familie aldaar en betrokkene via haar opvoeding aan haar kind ook plaatselijke socio-culturele elementen en tradities heeft leren kennen/in ere heeft gehouden. Niets sluit uit dat er aldus ook sociale en culturele bindingen bestaan in hoofde van de minderjarige met het land waar hij de nationaliteit van draagt. Uit niets dat werd voorgelegd kan in elk geval blijken dat betrokkene geen bindingen zou hebben met het land van herkomst, en dat het kind er in het bijzijn van zijn moeder, er dus niet op een sociaal netwerk zou kunnen terugvallen. Het kind is nog voldoende jong om samen, in de nabijheid van hun moeder, desgevallend ook in nabijheid van de familieleden in het land van herkomst een nieuw leven op te bouwen. Maar zoals reeds gesteld heeft huidige beslissing enkel invloed op de verblijfssituatie van de moeder gelet de minderjarige heden niet beschikt over enig verblijfsrecht.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken. De F-kaart dient te worden gesupprimeerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de motiveringsplicht, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, en van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag (hierna: het IVRK).

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

"De bestreden beslissing schendt artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 3 van het VN Kinderrechten verdrag, doordat er niet afdoende rekening werd gehouden met de belangen van verzoeksters zoon B.

Het is vaste rechtspraak van het EHRM dat het belang van het kind een primordiale overweging vormt bij het beoordelen van iemands rechten onder artikel 8 EVRM (EHRM, Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands , 31 januari 2006, nr. 50435/99)

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie luidt:

"De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. ... "

Waar vroeger werd geoordeeld dat het hoger belang van het kind zoals vervat in artikel 3 van het IVRK geen directe werking had, en het corresponderende artikel in de Grondwet, art. 22bis, evenmin, dient er een andere benadering gevolgd te worden sinds het recht ook in het Handvest van Grondrechten van de Unie werd opgenomen, in artikel 24.2, gezien de directe werking van het Handvest.

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen:

'1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie

ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. (...)”.

De Toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...)” (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.) Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dienen deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. ”

Het VN Kinderrechtencomité heeft benadrukt dat 'maatregelen betreffende kinderen' ruim geïnterpreteerd moeten worden. In ' General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1) van 29 mei 2013 schrijven ze het volgende:

“19. The legal duty applies to all decisions and actions that directly or indirectly affect children. Thus, the term “concerning” refers first of all, to measures and decisions directly concerning a child, children as a group or children in general, and secondly, to other measures that have an effect on an individual child, children as a group or children in general, even if they are not the direct targets of the measure. (...) Therefore, “concerning ” must be understood in a very broad sense.

20. Indeed, all actions taken by a State affect children in one way or another. This does not mean that every action taken by the State needs to incorporate a full and formal process of assessing and determining the best interests of the child. However, where a decision will have a major impact on a child or children, a greater level of protection and detailed procedures to consider their best interests is appropriate.

Thus, in relation to measures that are not directly aimed at the child or children, the term “concerning” would need to be clarified in the light of the circumstances of each case in order to be able to appreciate the impact of the action on the child or children. ”

Hieruit blijkt dat artikel 3.1 van het VN Kinderrechtenverdrag niet enkel van toepassing is op maatregelen die genomen worden betreffende kinderen. Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden (zoals in casu de voorliggende procedure), vallen onder de werkingssfeer van artikel 3.1. van het Kinderrechtenverdrag.

De specifieke individuele context van elk kind dient in overweging genomen te worden bij het beoordelen van het belang van het kind in kwestie.

“5. The full application of the concept of the child's best interests requires the development of a rights-based approach, engaging all actors, to secure the holistic physical, psychological, moral and spiritual integrity of the child and promote his or her human dignity. ”

Een holistische beoordeling die rekening houdt met de ontwikkeling en integriteit van het kind dringt zich op:

“6. The Committee underlines that the child's best interests is a threefold concept:

(a) A substantive right: (...)

(b) A fundamental, interpretative legal principle: If a legal provision is open to more than one interpretation, the interpretation which most effectively serves the child's best interests should be chosen. The rights enshrined in the Convention and its Optional Protocols provide the framework for interpretation. "

Het belang van het kind is niet enkel een substantieel recht, maar ook een fundamentele interpretatiewijze van wettelijke bepalingen:

"32. The concept of the child's best interests is complex and its content must be determined on a case-by-case basis. It is through the interpretation and implementation of article 3, paragraph 1, in line with the other provisions of the Convention, that the legislator, judge, administrative, social or educational authority will be able to clarify the concept and make concrete use thereof. Accordingly, the concept of the child's best interests is flexible and adaptable. It should be adjusted and defined on an individual basis, according to the specific situation of the child or children concerned, taking into consideration their personal context, situation and needs. For individual decisions, the child's best interests must be assessed and determined in light of the specific circumstances of the particular child. "

Opnieuw wordt de nood aan een specifieke benadering die rekening houdt met alle relevante omstandigheden van het kind benadrukt.

"42. States must create an environment that respects human dignity and ensures the holistic development of every child. In the assessment and determination of the child's best interests, the State must ensure full respect for his or her inherent right to life, survival and development. "

Relevant hier bij is ook hetgeen rechters M. Maes en A. Wijnants schrijven:

"Het VN-Kinderrechtencomité voegde hieraan toe dat het beginsel van het belang van het kind een drievoudig concept is. Het beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden 122, maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregulering. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoekplicht worden opgevat. Telkens wanneer een maatregel (d.i. een beslissing, handeling, gedrag, voorstel dienst, procedure, een nalatigheid of andere maatregel) wordt genomen die gevolgen heeft voor een kind, moeten tijdens het besluitvormingsproces nauwgezet de mogelijke negatieve en positieve effecten van een eventuele beslissing op het kind worden onderzocht, zodat kan worden uitgemaakt wat de belangen van het kind in een specifiek geval vereisen. Wanneer de verschillende relevante belangen tegen elkaar worden afgewogen, moeten de belangen van het kind primair in overweging worden genomen. Tijdens de belangenafweging moet op basis van evenredigheid worden nagegaan of andere overwegingen van die aard zijn, bv. inzake migratiecontrole. dat ze toch primeren op de belangen van het kind als een eerste overweging" (M. MAES, A. WIJNANTS, Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht, T.Vreemd. 2016, nr. 1).

Aangezien de beëindiging van het verblijfsrecht van de moeder van een minderjarig kind een erg grote impact heeft op het leven van dit kind, moet er bij het nemen van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht zeker rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind.

Het Hof van Justitie wijst erop dat het EHRM in deze belangenafweging in migratiedossiers, conform het beginsel van het belang van het kind, concreet rekening houdt met factoren zoals de leeftijd van het betrokken kind, het belang en welzijn van de kinderen in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen (zoals de band die het kind heeft met de culturele en taalkundige context van dit land), het eventuele feit dat het kind onafhankelijk van het gezin aankomt, zijn situatie in het land van herkomst, de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land van herkomst en de mate waarin het kind van zijn gezinsleden afhankelijk is (HvJ 27 juni 2006, C-540/03, Parlement v. Raad, pt. 56 en 64-65, met verwijzing naar EHRM 21 december 2001, nr. 31465/96, Sen v. Nederland, § 37; EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 39; EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, Ahmut v. Nederland, § 69; EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gül v. Zwitserland, § 42. Zie ook interessante rechtspraak aangaande het belang van het kind in EHRM 1 december 2005, nr. 60665/00, Tuquabo-Tekle et al. v. Nederland, § 44; EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, Uner v. Nederland, § 58; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, § 66; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, Arvelo Aponte v. Nederland, § 6; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov v. Oostenrijk, §§ 82-83; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, § 78; EHRM 30 juli 2013, nr. 33169/10,

Polidario v. Zwitserland; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, § 51, met verwijzing naar EHRM (Grote Kamer) 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, §§ 135-136; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, § 144; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, M.P.E.V. v. Zwitserland; EHRM 24 juli 2014, nr. 32504/11, Kaplan et al. v. Noorwegen; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse v. Nederland, § 109. Belangrijk voor het EHRM is ook de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, namelijk de vraag of de betrokken kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen. (Zie M. MAES, A. WIJNANTS, Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht, T.Vreemd. 2016, nr. 1).

Nergens blijkt dat verwerende partij de onderzoeksplicht, die voortkomt uit artikel 24 van het Handvest (hetgeen directe werking heeft) afdoende nageleefd heeft. Evenmin blijkt dat de belangen van verzoeksters kind primair in overweging werden genomen, wel integendeel.

De motieven in de bestreden beslissing hieromtrent zijn niet draagkrachtig.

Verwerende partij stelt om te beginnen dat B. geen verblijfsrecht heeft in België. Doordat hij geen verblijfsrecht heeft in België, heeft de bestreden beslissing volgens verwerende partij geen invloed op zijn verblijfssituatie.

B. heeft sinds hij op 13 oktober 2020 zijn Belgische nationaliteit verloor, effectief geen verblijfsrecht in België. Dit betekent echter niet dat hij gedurende zijn 14-jarig ononderbroken verblijf in België hier geen privéleven cfr. artikel 8 EVRM heeft uitgebouwd.

Artikel 8 EVRM beschermt het recht om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen, en omhelst eveneens aspecten van een persoon zijn sociale identiteit. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij leeft maakt deel uit van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM, 23 juni 2008, Maslow/Oostenrijk, §63).

Verzoeksters zoon B. heeft een privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM in België uitgebouwd.

B. werd in België geboren, en heeft Nigeria nog nooit bezocht.

B. heeft het Nederlands als moedertaal en niet het Engels.

B. spreekt Nederlands met zijn moeder, die antwoordt in het Engels en Nederlands (zie administratief dossier).

Tussen zijn acht en dertien jaar leefde B. in België als Belg. Hierbij dient benadrukt te worden dat verzoekster, toen hij op 8-jarige leeftijd werd erkend door de heer D. en hierdoor de Belgische nationaliteit kreeg, hierover als jong kind natuurlijk geen enkele zeggenschap had. B. kreeg de Belgische nationaliteit, en voelde (en voelt) zich Belg.

België is immers het enige land dat hij kent, en waar hij zijn 14-jarige leven integraal doorbracht.

B. doorliep de kleuterschool en lagere school in België, en gaat momenteel naar de middelbare school Sint Ursula te Lier. Verzoeksters zoon wordt door zijn leerkrachten een model leerling genoemd (zie stuk 3).

Op 23 mei 2019 en 1 april 2021 stuurde verzoeksters raadsman telkens een brief met stukken naar verwerende partij, waarin onder meer bewijzen van de banden van B. met België (klasfoto's, schoolrapporten doorheen de jaren, ...) werden voorgelegd (stuk 3).

Verwerende partij was dan ook op de hoogte van dit privéleven cfr. artikel 8 EVRM, of diende dit te zijn.

Zelfs indien verwerende partij al deze elementen in het administratief dossier over het hoofd heeft gezien, had het loutere feit dat B. in België is geboren, een kleine 5 jaar de Belgische nationaliteit heeft gehad, gezien de schoolplicht in België hier naar school gaat, en ondertussen 14 jaar onafgebroken verblijft, op zich al moeten volstaan om het bestaan van een privéleven cfr. artikel 8 EVRM aan te tonen. Het spreekt voor zich dat een 14-jarige die hier geboren en getogen is, sterke banden aangaat met de Belgische maatschappij.

Daarbij komt dat B. geen enkele band heeft met Nigeria. Het Engels (of een andere lokale taal) is niet zijn moedertaal, dit is enkel Nederlands. Met zijn moeder spreekt hij Nederlands. In het verleden, toen verzoekster het Nederlands nog niet goed beheerste, gaf dit problemen, waarbij B. zijn moeder niet altijd goed begreep (zie administratief dossier en stuk 4). B. heeft Nigeria nog nooit bezocht.

De bestreden beslissing stapt wel heel vlot over dit privéleven van B. zoals beschermd door artikel 8 EVRM heen, en neemt de belangen van verzoeksters zoon (waaronder de bescherming van dit privéleven) niet primair in overweging, wel integendeel.

De bestreden beslissing stelt namelijk dat 'uit niets blijkt dat [B.] zijn onderwijs niet eveneens zou kunnen verderzetten in Nigeria of een ander land naar keuze waar hij samen met zijn moeder legaal kan binnenkomen en verblijven. Uit niets blijkt dat de minderjarige bijzondere onderwijsnoden zou hebben die er voor zou zorgen dat hij in het land van herkomst geen toegang zou hebben tot onderwijs.'

Verwerende partij ziet hierbij echter een aantal zaken over het hoofd. Om te beginnen is het Engels niet de moedertaal van B., dit is het Nederlands (zie administratief dossier en stuk 4). Ook met zijn moeder spreekt B. Nederlands. Hij begrijpt Engels en spreekt het, maar niet perfect. Dit vormt een eerste obstakel dat ervoor zorgt dat B. zich niet zomaar zou kunnen inschakelen in het Nigeriaanse onderwijs.

Verder loopt B. al zijn hele leven school in België. Het getuigt van weinig realiteitszin om aan te nemen dat hij zonder problemen zomaar kan inschakelen in een onderwijssysteem van een land in een ander continent, met een ander onderwijssysteem, waar men een andere taal spreekt, en dat hij nog nooit bezocht heeft. De moeite die B. de voorbije jaren op school heeft gedaan (zijn leerkrachten noemen hem een modelleerling) zal deels verloren gaan, en hij zal meer dan waarschijnlijk een schooljaar of meer verliezen, om zijn achterstand in het Nigeriaanse onderwijs in te halen. Elke motivering waarom dit in het belang van B. zou zijn (hetgeen het duidelijk niet is), of op welke manier de belangen van B. hieromtrent primair door verwerende partij in overweging werden genomen, ontbreekt.

Voorts stelt verwerende partij dat 'evenmin blijkt dat [B.] aldaar geen vrijetijdsbesteding zou kunnen uitoefenen, en zo ook waardevolle vriendschappen en nieuwe vriendenkringen zou kunnen uitbouwen'.

Verwerende partij rechtvaardigt de inbreuk op het privéleven van B. bij een vertrek naar Nigeria, namelijk het feit dat de banden met zijn volledige vrienden-en kennissenkring zal worden verbroken (hetgeen direct raakt aan zijn belangen, die cfr. artikel 24 van het Handvest een essentiële overweging moeten vormen), met de boutade dat hij in Nigeria nieuwe hobby's en een nieuwe vriendenkring kan uitbouwen. Dit maakt de inbreuk op zijn privéleven in België natuurlijk niet minder groot.

Ook hier blijkt niet op welke manier verwerende partij de belangen van verzoeksters zoon primair heeft laten doorwegen, of minstens mee in rekening heeft gebracht. Het volledige netwerk dat een 14-jarige heeft opgebouwd, zijn integrale vrienden-en kennissenkring, kan niet zomaar vervangen worden door een nieuwe vriendenkring in een ander land. Verwerende partij miskent de impact die een verhuis voor verzoeksters zoon zou hebben, waarbij hij het enige land dat hij kent en zijn integrale netwerk, zou moeten achterlaten.

Waar verwerende partij het arrest van het Hof van Beroep van 13 maart 2020 citeert met betrekking tot het hoger belang, is niet duidelijk wat verwerende partij hiermee tracht aan te tonen. Het Hof van Beroep sprak zich uit over de afstammingsband en de nationaliteit van B. Het Hof van gevolgd worden dat het niet noodzakelijk in het hoger belang is van een kind om een juridische afstammingsband te behouden die niet beantwoordt aan de werkelijkheid. Dit zegt echter niets over het belang van B. om samen met zijn moeder zijn leven in België te kunnen verderzetten. De belangenafweging die werd gemaakt in verband met de afstammingsband, is van een heel andere orde dan de belangenafweging die dient te worden gemaakt door de DVZ inzake het verblijfsrecht. Verwerende partij kan er zich dus niet vanaf maken door gewoon te verwijzen naar het arrest van het Hof van Beroep, maar dient zelf een onderzoek uit te voeren naar het hoger belang van verzoeksters zoon, en deze belangen van het kind primair in overweging nemen.

Verwerende partij stelt voorts dat B. 'gebruikt werd als een instrument om zijn moeder een verblijfsrecht te verschaffen, hetgeen absoluut niet in zijn belang kan zijn, ook al impliceert dit voor het kind zelf een recht op verblijf in België.' Het is correct dat verzoekster verantwoordelijk is voor de schijnherkenning waarvan haar zoon B. het voorwerp uitmaakte, en hierdoor in het verleden ook tegen zijn belang is

ingegaan. Dit ontslaat verwerende partij echter geenszins van haar plicht om bij het nemen van de bestreden beslissing zelf de belangen van verzoeksters kind primair in overweging te nemen. Verwerende partij verwijst naar de fouten van verzoekster, alsof deze verwerende partij zouden ontslaan van haar plicht om zelf rekening te houden met het hoger belang van het kind.

Verwerende partij stelt dat het recht op identiteit en het recht zijn werkelijke ouders te kennen, een hoger belang is dan het bekomen van het verblijfsrecht. Verwerende partij laat om te beginnen echter na om te motiveren waarom dit dan het geval zou zijn. Verder ziet verwerende partij de enorme impact van een verhuis van B. naar Nigeria op zijn privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM, zijn onderwijskansen, etc. over het hoofd. Voor verwerende partij is het ene leven met een vriendenkring in België, blijkbaar perfect inwisselbaar voor een ander leven, waarbij men dan maar een nieuwe vriendenkring moet uitbouwen in Nigeria. Door de impact van een verhuis naar Nigeria te onderschatten op een 14-jarige die in België geboren en getogen is, middelbare school loopt en het Nederlands als enige moedertaal heeft, kon verwerende partij niet tot een correcte belangenafweging komen, om te bepalen waar het hoger belang van het kind ligt. Verwerende partij laat het na om te motiveren waarom het recht op identiteit en het recht de werkelijke ouders te kennen, een hoger belang is dan het recht op een privéleven cfr. artikel 8 EVRM van een 14-jarige met het enige land dat hij kent. Het is immers dit privéleven dat beschermd wordt door een verblijfsrecht in België, of minstens het ontbreken van een verplichting om België te verlaten samen met zijn moeder.

Voorts stelt verwerende partij dat het niet onredelijk te stellen is dat gezien de minderjarigheid van het kind, het voornamelijk van belang is om samen te blijven met zijn moeder. Verwerende partij heeft echter geen enkele verplichting om een einde te maken aan het verblijfsrecht van verzoekster. Ze zou evenzeer, zoals artikel 24 van het Handvest voorschrijft, de belangen van het kind primair in overweging kunnen nemen, en kunnen besluiten dat het recht op een privéleven van het kind in België, meer doorweegt dan de fraude die de moeder heeft gepleegd, en beiden toestaan om in België hun leven verder te zetten. De bestreden beslissing bevat hier een valse tegenstelling, alsof het kind gescheiden moet worden van zijn moeder.

Tot slot voert verwerende partij aan dat het 'niet onredelijk te stellen is dat, indien de moeder de nodige omkadering en begeleiding levert naar haar kind toe, er zich voor hem dan ook geen onoverkomelijke problemen zullen voordoen om terug te keren naar het land van herkomst of een ander land waar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven, dit in nabijheid van de moeder die de voornaamste zorgdrager is.'

Ook hier blijkt wederom niet dat verwerende partij de enorme impact op het privéleven van verzoeksters zoon als 14-jarige voldoende in rekening heeft gebracht. De motieven hierrond ontbreken alleszins. Nigeria is ook niet het 'Tand van herkomst' van verzoekster zoon, aangezien hij in België werd geboren, en Nigeria nooit bezocht heeft.

Daarnaast negeert verwerende partij objectieve informatie in het administratief dossier die de impact op kinderen schetst van een verwijdering van het grondgebied.

In de brief van 23 mei 2019 (stuk 3 en administratief dossier) wees verzoeksters raadsman immers op universitair onderzoek in Nederland. Het rapport "De schade die kinderen oplopen als zij na langdurig verblijf in Nederland gedwongen worden uitgezet" van M.E. Kalverboer en A.E. Zijlstra werd toegevoegd als stuk.

Verwerende partij ziet deze wetenschappelijke studie over het hoofd, en neemt deze informatie niet mee in haar belangenafweging.

Uit dit rapport blijkt het volgende:

"Hoelang het verblijf moet duren, wil er ontwikkelingsschade optreden na uitzetting zal verschillen per individueel kind, maar in het algemeen kan gezegd worden dat na een periode van vijf jaar de kans op schade vrijwel zeker is. Bij alle kinderen die vijf jaar in Nederland verblijven, is sprake van (een begin van) worteling in de Nederlandse samenleving. Zelfs de jongste kinderen, de vijfjarigen, gaan contacten buiten het gezin aan. Ze gaan naar de basisschool en leren Nederlands. Ze ontwikkelen relaties met andere kinderen. De oudere kinderen hebben steeds meer bindingen met de Nederlandse samenleving en raken hier ingeburgerd en gehecht. Gedwongen terugkeer bij deze groep kinderen is vaak ongunstig voor de ontwikkeling, (p. 5)

Uit het onderzoek blijkt voorts dat de gevolgen van terugkeer na een verblijf van meer dan 5 jaar, in casu 14 jaar, verschillen naargelang de leeftijd van de kinderen.

Voor de categorie van 12 tot 18 jaar omschrijft het onderzoek van de Rijksuniversiteit Groningen de banden met het gastland (in casu België) als volgt:

"Dit is de fase van de adolescentie. Kinderen worden fysiek volwassen en moeten er tevens achterkomen hoe zij hun leven denken te gaan leven. Wat zijn hun dromen, wensen, wie willen ze zijn, wat willen ze worden en hoe gaan ze dit realiseren? Vooral in een Westers land als Nederland worden tieners aangemoedigd om zich op deze vraagstukken te richten. Contacten in de samenleving en met leeftijdsgenoten worden steeds belangrijker. Deze jongeren uitzetten, betekent een ernstige inbreuk op hun privéleven. Kinderen ontwikkelen een eigen identiteit, volgen een (beroeps)opleiding, worden zelfstandiger en maken zich los van het gezin. Ze gaan hun talenten ontplooien en experimenteren met verschillende soorten gedrag om zo uit te vinden wat het best bij hen past. Adolescenten bereiden zich voor op hun toekomst. Het gezin zou de veilige uitvalsbasis moeten zijn van waaruit deze adolescent leert experimenteren met verschillende rollen die hij/zij in de samenleving kan gaan vervullen.

[...]

Voor 12- tot 18-jarigen geldt dat als de leefsituatie in het land van herkomst voldoet aan de voorwaarden voor ontwikkeling, terugkeer acceptabel is. Echter bij gedwongen migratie is hiervan geen sprake. De kans op psychische en psychologische schade is groot. Kinderen moeten afscheid nemen van hun dromen en verwachtingen. Ze voelen zich persoonlijk gekrenkt en afgewezen door de samenleving waarin ze zo lang geleefd hebben en zijn opgegroeid. Dit heeft desastreuze gevolgen voor het zelfbeeld. De adolescenten ervaren dat ze niet de moeite waard gevonden worden en voelen zich hierdoor waardeloos. Ze worden immers tegen hun wil weggestuurd en gaan een onzekere toekomst tegemoet. Kinderen raken verbitterd en afkerig van de Nederlandse samenleving die hen verstoot en kunnen hierdoor depressief en passief worden. Ze hebben al hun dromen en idealen moeten opgeven en ervaren dit als zeer onrechtvaardig. De kans op een positieve ontwikkeling in het land van herkomst is zeer klein door de identiteitsbreuk die optreedt en de afwezigheid van ontwikkelingsmogelijkheden. "

Momenteel is B. 14 jaar oud. Al zijn dromen, idealen en verwachtingen situëren zich enkel en alleen in België. Een vertrek naar Nigeria zou zeer ernstige problemen met zich meebrengen, zoals blijkt uit het wetenschappelijk rapport dat aan het administratief dossier werd toegevoegd, en waar expliciet de aandacht van verwerende partij op werd gevestigd in de begeleidende brief van verzoeksters raadsman.

Verwerende partij zag dit rapport over het hoofd, en minimaliseert (tegen wetenschappelijk onderzoek in) de impact op een vertrek voor B., die enkel en alleen België kent en hier onafgebroken 14 jaar verblijft. Hierdoor kon verwerende partij niet tot een correcte belangenafweging komen, waarbij de belangen van B. primair in overweging moeten worden genomen. Gezien de ernstige impact, waarbij B. bij een vertrek al zijn dromen en idealen zal moeten opgeven, en te kampen zal krijgen met een identiteitsbreuk, ziet verzoekster niet in hoe verwerende partij deze belangen afdoende liet doorwegen. Verwerende partij ging hier dan ook onzorgvuldig te werk.

Daarbij wil verzoekster nog opmerken dat er een onderzoeksplicht op verwerende partij rust cfr. artikel 24 van het Handvest. Verwerende partij maakt er zich in de bestreden beslissing steeds makkelijk vanaf, wanneer ze de bewijslast integraal bij verzoekster legt. De bestreden beslissing staat in het deel rond het hoger belang van het kind vol van de volgende frases: 'uit niets blijkt 'niets sluit uit dat 'uit niets dat werd voorgelegd kan blijken dat .. Verwerende partij doet een aantal assumpties (omtrekt de sociale en culturele bindingen in Nigeria, het bestaan van een sociaal netwerk daar, familie in Nigeria, ...), terwijl deze nergens op gebaseerd zijn, en ingaan tegen de onderzoeksplicht die op verwerende partij zelf rust. Indien verwerende partij nog met vragen zit, kon ze deze stellen aan verzoekster, in plaats van de bestreden beslissing op niet-gefundeerde stellingen te stoelen.

Nergens blijkt bijgevolg dat de belangen van verzoeksters zoon primair in overweging werden genomen, wel integendeel. Artikel 24 van het Handvest, hetgeen directe werking heeft, vereist dat het hoger belang van het kind een essentiële overweging vormt. Dit blijkt echter niet uit de bestreden beslissing, waarin verwerende partij de belangen van de Belgische maatschappij sterker laat doorwegen.

Verwerende partij laat het na om afdoende te motiveren waarom het hoger belang van verzoeksters kind niet primair in overweging werd genomen.

Omwille van de bovenstaande redenen, werd artikel 24 van het Handvest geschonden. De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Gezien het onzorgvuldig onderzoek van verwerende partij wordt ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.”

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“In een enige middel beroept verzoekende partij zich op een schending van :

artikel 8 EVRM;

artikel 24 van EU-Handvest ;

artikel 3 VN-Kinderrechtenverdrag ;

de motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991;

zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de Staatssecretaris geheel terecht besliste tot beëindiging van het verblijfsrecht.

Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in toepassing van artikel 74/20 §2 van de Vreemdelingenwet heeft besloten dat een einde moet worden gemaakt aan het verblijf van de verzoekende partij, en afdoend en adequaat de motieven heeft uiteengezet.

Bovendien, als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit leidt onredelijk zijn. (RvV nr 126 502 van 30 juni 2014).

In casu is zulk bewijs niet voorgelegd.

De toepasselijke bepalingen van artikel 74/20 §2 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

§ 2. “Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Verzoekster bekwam het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, in de hoedanigheid van ouder van een Belgisch minderjarig kind, B. D. Verzoekster kreeg op 19.1.2016 haar F-kaart.

Op 27.3.2015 werd het kind erkend door de heer D. S., van Belgische nationaliteit, die op 25.2.2016 een verzoekschrift indiende met het oog op nietigverklaring van de erkenning.

Op 18.1.2019 vernietigde de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen de erkenning van het kind wegens strijdig met de openbare orde, dat het kind niet langer de naam D. zal dragen en dat het kind nooit de Belgische nationaliteit heeft bezeten, in toepassing van artikel 8, §4 WBN.

Op 21.6.2019 werd het verblijfsrecht van verzoekster ingetrokken. Deze beslissing werd vernietigd doordat er hoger beroep werd ingesteld tegen het vonnis van de eerste aanleg.

Op 13.10.2020 heeft het Hof van Beroep in haar arrest de niet-erkenning bij vonnis dd. 21.6.2019 bevestigd. Het arrest van het Hof van Beroep is ondertussen betekend aan verzoekster, hetgeen blijkt uit de informatie van het Parket van het Hof van Beroep dd. 7.6.2021.

Doordat de zoon van verzoekster geen Belgische nationaliteit en geen verblijfsrecht meer heeft in België, komt er ook een einde aan het verblijfsrecht van verzoekster doordat ze haar F-kaart had bekomen op basis van een gezinsherenigingsaanvraag met haar zoon.

Op 29.1.2021 werd verzoekster aangeschreven om haar humanitaire redenen mee te delen. Verzoekster legde verschillende documenten op zoals opgesomd in de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing is rekening gehouden met al haar neergelegde documenten.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, blijkt op het eerste gezicht niet.

2. Verzoekster voert de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad van State heeft echter geoordeeld dat het zorgvuldigheidsbeginsel geen beginsel is dat op zich een middel kan gronden.

3. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. Uw Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing echter niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen. Verzoekende partij toont met zijn uiteenzetting een dergelijk kennelijke wanverhouding niet aan.

Het betoog van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt.

4. Verzoekende partij beroept zich op artikel 8 EVRM, artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en 24 van EU-handvest.

Verweerder wijst er nog op dat artikel 8 van het EVRM het volgende bepaalt:

« Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. »

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Inzake het legaliteitscriterium kan geen discussie bestaan: artikel 74/20 §2 van de Vreemdelingenwet vormt de rechtsgrond om een einde te stellen aan het verblijf wanneer er sprake is van fraude.

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is evenwel niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een

vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

In het geval van een vreemdeling die niet eerder tot verblijf werd toegelaten, oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geen toetsing dient te geschieden aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Betreffende het aangevoerde privéleven, heeft de Raad van State reeds meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het sociaal en economisch welzijn dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster beperkt haar betoog verder tot het stellen dat zij en haar zoon, zeer goed geïntegreerd zijn in de Belgische maatschappij, dat zij en haar zoon bovendien ernstige inspanningen hebben geleverd om zich te integreren in de Belgische maatschappij, maar toont met een dergelijk betoog geenszins een beschermingswaardig privéleven aan. Zij toont immers niet in concreto een integratie aan van een dusdanige intensiteit dat ze een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vormt.

Met de stelling dat haar zoon onderwijs volgt in België en zodoende de Nederlandse taal spreekt, vriendjes heeft en banden heeft gesmeed met het land, toont verzoekster niet aan dat haar zoon zijn scholing niet kan hervatten in Nigeria noch maakt zij aannemelijk dat het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om te stellen dat het recht op onderwijs geen absoluut recht is en niet automatisch betekent dat een verblijfstitel dient afgeleverd te worden.

Gemachtigde concludeerde dat het persoonlijk en familiaal belang van verzoekster in casu ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat er een afweging werd gemaakt van verzoeksters gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische samenleving anderzijds. Verzoekster toont niet aan dat er nog andere elementen waren waarmee de verweerder rekening moest houden.

Gelet op voorgaande vaststellingen toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing strijdig is met artikel 8 van het EVRM aangezien geen nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar een mogelijke schending van het hierin gewaarborgd recht op een gezins- en privéleven, rekening houdend met alle omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben.

Wat het hoger belang van het kind betreft wijst de verzoekende partij ook op artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 24 van het Handvest en stelt zij dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het belang van het kind bij het nemen van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt over het hoger belang van het kind gemotiveerd als volgt:

'Wat betreft het minderjarige kind, D. B. van Nigeriaanse nationaliteit, dient opgemerkt te worden dat er voor hem geen verblijfsaanvraag werd ingediend, en hij heden dus geen houder is van het verblijfsrecht. Huidige beslissing heeft zodoende, zoals reeds gesteld, niet tot gevolg dat het gezin van elkaar gescheiden zou worden. Er werden tal van stukken voorgelegd die betrekking hebben op het kind (cfr. supra). Gelet de minderjarige echter geen houder is van het verblijfsrecht heeft deze beslissing ook geen invloed op hun verblijfsstatuut in België. Evenwel kan opgemerkt worden dat uit niets blijkt dat hij zijn onderwijs niet eveneens zou kunnen verderzetten in Nigeria of een ander land naar keuze waar hij samen met zijn moeder legaal kan binnenkomen en verblijven. Uit niets blijkt dat de minderjarige bijzondere onderwijsnoden zou hebben die er voor zou zorgen dat hij in het land van herkomst geen toegang zou hebben tot onderwijs. Evenmin blijkt dat hij aldaar geen vrijetijdsbestedingen zou kunnen uitoefenen, en zo ook waardevolle vriendschappen en nieuwe vriendenkringen zou kunnen uitbouwen. In het arrest dd. 13.10.2020 werd ingegaan op het hoger belang van het kind. Er staat tot slot nog het volgende te lezen: "Het kind is niet gebaat bij het behoud van een juridische afstammingsband die niet beantwoordt aan de socio-affectieve en de biologische werkelijkheid en waarbij het kind enkel minsbruikt werd om frauduleus verblijfsrechten te bekomen.

[...] het gevoerde onderzoek trouwens aantoont dat het kind diverse mannen als "papa" aanspreekt wat de aangevoerde identiteitscrisis tegenspreekt.

Bovendien wordt in huidige procedure het verblijfsrecht van het kind niet beoordeeld terwijl de mogelijke gevolgen van de vernietiging van de afstammingsband gecombineerd met het verlies van de Belgische nationaliteit voor de toekomst evenmin van aard zijn om in het belang van het kind de afstammingsband te behouden." (onderlijning toegevoegd).

Het kind werd gebruikt als een instrument om aan zijn moeder een verblijfsrecht te verschaffen, hetgeen absoluut niet in zijn belang kan zijn, ook al impliceert dit ook voor het kind zelf een recht op verblijf in België. Het recht op identiteit en het recht om zijn werkelijke ouders te kennen is een hoger belang dan het bekomen van het verblijfsrecht. Wie de effectieve vader van het kind is, is niet duidelijk. Betrokkene speelt geen open kaart hieromtrent. In elk geval kan niet blijken dat betrokkene (en het kind) in België nog familie zou wonen hebben, terwijl de ouders van betrokkene/grootouders van het kind wel nog in Nigeria lijken te wonen. Gezien de minderjarigheid van het kind is het voornamelijk in het belang van de kinderen om samen te blijven met zijn moeder. Het is dan ook niet onredelijk te stellen dat, indien de moeder de nodige omkadering en begeleiding levert naar haar kind toe, er zich voor hem dan ook geen onoverkomelijke problemen zullen voordoen om terug te keren naar het land van herkomst of een ander land alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven, dit in de nabijheid van zijn moeder dewelke de voornaamste zorgdrager is. Niets sluit bovendien uit dat betrokkene en het kind contacten hebben onderhouden met de familie aldaar en betrokkene via haar opvoeding aan haar kind ook plaatselijke socio-culturele elementen en tradities heeft leren kennen/in ere heeft gehouden. Niets sluit uit dat er aldus ook sociale en culturele bindingen bestaan in hoofde van de minderjarige met het land waar hij de nationaliteit van draagt. Uit niets dat werd voorgelegd kan in elk geval blijken dat betrokkene geen bindingen zou hebben met het land van herkomst, en dat het kind er in het bijzijn van zijn moeder, er dus niet op een sociaal netwerk zou kunnen terugvallen. Het kind is nog voldoende jong om samen, in de nabijheid van hun moeder, desgevallend ook in nabijheid van de familieleden in het land van herkomst een nieuw leven op te bouwen. Maar zoals reeds gesteld heeft huidige beslissing enkel invloed op de verblijfssituatie van de moeder gelet de minderjarige heden niet beschikt over enig verblijfsrecht.'

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit voorgaande motieven dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat haar zoon van haar wordt gescheiden. Immers wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de zoon van verzoekster geen verblijfsrecht heeft in België en illegaal in het Rijk verblijft, dat verzoekster en haar zoon samen België zullen moeten verlaten, teneinde de belangen van het kind en de gezinseenheid niet te schaden.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij prima facie niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Geenszins toont verzoekster aan dat artikel 24 van EU-handvest en artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag zijn geschonden.

Er worden geen ernstige middelen voorgesteld."

2.3. De verzoekende partij voert in haar enig middel onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 24 van het Handvest en van het hoger belang van haar minderjarig kind.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij stelt onder meer dat het Hof van Justitie erop wijst dat het EHRM in de belangenafweging in migratiedossiers, conform het beginsel van het belang van het kind, concreet rekening houdt met factoren zoals de leeftijd van het betrokken kind, het belang en welzijn van de kinderen in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen (zoals de band die het kind heeft met de culturele en taalkundige context van dit land), het eventuele feit dat het kind onafhankelijk van het gezin aankomt, zijn situatie in het land van herkomst, de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land van herkomst en de mate waarin het kind van zijn gezinsleden afhankelijk is. Belangrijk voor het EHRM is volgens de verzoekende partij ook de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, namelijk de vraag of de betrokken kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen. Nergens blijkt volgens de verzoekende partij dat de verwerende partij de onderzoeksplicht, die voortkomt uit artikel 24 van het Handvest afdoende nageleefd heeft. Evenmin blijkt volgens haar dat de belangen van haar kind primair in overweging werden genomen, wel integendeel. De verzoekende partij stelt dat B., sinds hij op 13 oktober 2020 zijn Belgische nationaliteit verloor, effectief geen verblijfsrecht meer heeft in België. Dit betekent volgens haar echter niet dat hij gedurende zijn 14-jarig ononderbroken verblijf in België hier geen privéleven conform artikel 8 van het EVRM heeft uitgebouwd. B. werd in België geboren en heeft volgens de verzoekende partij Nigeria nog nooit bezocht. B. heeft verder het Nederlands als moedertaal en niet het Engels. De verzoekende partij stelt dat B. met haar Nederlands spreekt, en zij antwoordt in het Engels en Nederlands. Tussen zijn acht en dertien jaar leefde B. volgens de verzoekende partij in België als Belg. Hierbij dient volgens haar benadrukt te worden dat B., toen hij op 8-jarige leeftijd werd erkend door de heer D. en hierdoor de Belgische nationaliteit kreeg, hierover als jong kind natuurlijk geen enkele zeggenschap had. B. kreeg de Belgische nationaliteit, en voelde (en voelt) zich Belg. België is immers het enige land dat hij kent, en waar hij zijn 14-jarige leven integraal doorbracht. B. doorliep de kleuterschool en lagere school in België, en gaat momenteel naar de middelbare school Sint Ursula te Lier. Hij wordt door zijn leerkrachten een modelleerling genoemd (zie stuk 3). Op 23 mei 2019 en 1 april 2021 stuurde de raadsman van de verzoekende partij volgens haar telkens een brief met stukken naar de verwerende partij, waarin onder meer bewijzen van de banden van B. met België (klasfoto's, schoolrapporten doorheen de jaren, ...) werden voorgelegd (stuk 3). De verwerende partij was dan ook op de hoogte van dit privéleven conform

artikel 8 van het EVRM, of diende dit te zijn. Zelfs indien de verwerende partij al deze elementen in het administratief dossier over het hoofd heeft gezien, had het loutere feit dat B. in België is geboren, een kleine 5 jaar de Belgische nationaliteit heeft gehad, gezien de schoolplicht in België, dat hij hier naar school gaat, en ondertussen 14 jaar onafgebroken verblijft, volgens de verzoekende partij op zich al moeten volstaan om het bestaan van een privéleven conform artikel 8 van het EVRM aan te tonen. Het spreekt volgens de verzoekende partij voor zich dat een 14-jarige die hier geboren en getogen is, sterke banden aangaat met de Belgische maatschappij. Daarbij komt dus dat B. volgens de verzoekende partij geen enkele band heeft met Nigeria. Het Engels (of een andere lokale taal) is niet zijn moedertaal, dit is enkel Nederlands. Met zijn moeder spreekt hij Nederlands. In het verleden, toen de verzoekende partij het Nederlands nog niet goed beheerste, gaf dit problemen, waarbij B. zijn moeder niet altijd goed begreep (zie administratief dossier en stuk 4). B. heeft Nigeria nog nooit bezocht. De bestreden beslissing stapt volgens de verzoekende partij wel heel vlot over dit privéleven van B. zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM heen, en neemt de belangen van de zoon van de verzoekende partij (waaronder de bescherming van dit privéleven) niet primair in overweging, wel integendeel. Het getuigt volgens de verzoekende partij verder van weinig realiteitszin om aan te nemen dat B. zonder problemen zomaar kan inschakelen in een onderwijssysteem van een land in een ander continent, met een ander onderwijssysteem, waar men een andere taal spreekt, en dat hij nog nooit bezocht heeft. De moeite die B. de voorbije jaren op school heeft gedaan (zijn leerkrachten noemen hem een modelleerling) zal volgens de verzoekende partij deels verloren gaan, en hij zal meer dan waarschijnlijk een schooljaar of meer verliezen, om zijn achterstand in het Nigeriaanse onderwijs in te halen. Elke motivering waarom dit in het belang van B. zou zijn (hetgeen het volgens haar duidelijk niet is), of op welke manier de belangen van B. hieromtrent primair door de verwerende partij in overweging werden genomen, ontbreekt volgens de verzoekende partij. De verwerende partij rechtvaardigt de inbreuk op het privéleven van B. bij een vertrek naar Nigeria, namelijk het feit dat de banden met zijn volledige vrienden- en kennissenkring zal worden verbroken (hetgeen direct raakt aan zijn belangen, die cfr. artikel 24 van het Handvest een essentiële overweging moeten vormen), volgens de verzoekende partij met de boutade dat hij in Nigeria nieuwe hobby's en een nieuwe vriendenkring kan uitbouwen. Dit maakt de inbreuk op zijn privéleven in België volgens de verzoekende partij natuurlijk niet minder groot. Het volledige netwerk dat een 14-jarige heeft opgebouwd, zijn integrale vrienden- en kennissenkring, kan niet zomaar vervangen worden door een nieuwe vriendenkring in een ander land. De verwerende partij miskent de impact die een verhuis voor de zoon van de verzoekende partij zou hebben, waarbij hij het enige land dat hij kent en zijn integrale netwerk, zou moeten achterlaten. Waar de verwerende partij het arrest van het Hof van Beroep van 13 maart 2020 citeert met betrekking tot het hoger belang, is volgens de verzoekende partij niet duidelijk wat de verwerende partij hiermee tracht aan te tonen. Het Hof van Beroep sprak zich volgens haar uit over de afstammingsband en de nationaliteit van B. Het Hof van Beroep kan volgens haar gevolgd worden dat het niet noodzakelijk in het hoger belang is van een kind is om een juridische afstammingsband te behouden die niet beantwoordt aan de werkelijkheid. Dit zegt volgens de verzoekende partij echter niets over het belang van B. om samen met zijn moeder zijn leven in België te kunnen verderzetten. De belangenafweging die werd gemaakt in verband met de afstammingsband, is volgens de verzoekende partij van een heel andere orde dan de belangenafweging die dient te worden gemaakt door de verwerende partij inzake het verblijfsrecht. De verzoekende partij geeft verder toe dat het correct is dat zij verantwoordelijk is voor de schijnherkenning waarvan haar zoon B. het voorwerp uitmaakte, en hierdoor in het verleden ook tegen zijn belang is ingegaan. Dit ontslaat verwerende partij volgens de verzoekende partij echter geenszins van haar plicht om bij het nemen van de bestreden beslissing zelf de belangen van het kind primair in overweging te nemen. De verwerende partij verwijst volgens de verzoekende partij naar de fouten van de verzoekende partij, alsof deze haar zouden ontslaan van haar plicht om zelf rekening te houden met het hoger belang van het kind. De verwerende partij stelt volgens de verzoekende partij dat het recht op identiteit en het recht zijn werkelijke ouders te kennen, een hoger belang is dan het bekomen van het verblijfsrecht. De verwerende partij laat volgens de verzoekende partij om te beginnen echter na om te motiveren waarom dit dan het geval zou zijn. Verder ziet de verwerende partij volgens de verzoekende partij de enorme impact van een verhuis van B. naar Nigeria op zijn privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, zijn onderwijskansen, enz. over het hoofd. De verzoekende partij stelt dat voor de verwerende partij het ene leven met een vriendenkring in België, blijkbaar perfect inwisselbaar is voor een ander leven, waarbij men dan maar een nieuwe vriendenkring moet uitbouwen in Nigeria. Door de impact van een verhuis naar Nigeria te onderschatten op een 14-jarige die in België geboren en getogen is, middelbare school loopt en het Nederlands als enige moedertaal heeft, kon de verwerende partij volgens de verzoekende partij niet tot een correcte belangenafweging komen, om te bepalen waar het hoger belang van het kind ligt. Voorts stelt de verwerende partij volgens de verzoekende partij dat het niet onredelijk te stellen is dat gezien de minderjarigheid van het kind, het voornamelijk van belang is om samen te blijven met zijn moeder. De verwerende partij heeft volgens de verzoekende partij echter geen

enkele verplichting om een einde te maken aan haar verblijfsrecht. Ze zou volgens de verzoekende partij evenzeer, zoals artikel 24 van het Handvest voorschrijft, de belangen van het kind primair in overweging kunnen nemen, en kunnen besluiten dat het recht op een privéleven van het kind in België, meer doorweegt dan de fraude die de moeder heeft gepleegd, en beiden toestaan om in België hun leven verder te zetten. De bestreden beslissing bevat hier een valse tegenstelling, alsof het kind gescheiden moet worden van zijn moeder. Tot slot voert de verwerende partij volgens de verzoekende partij aan dat het niet onredelijk te stellen is dat, indien de moeder de nodige omkadering en begeleiding levert naar haar kind toe, er zich voor hem dan ook geen onoverkomelijke problemen zullen voordoen om terug te keren naar het land van herkomst of een ander land waar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven, dit in nabijheid van de moeder die de voornaamste zorgdrager is. Ook hier blijkt volgens de verzoekende partij wederom niet dat de verwerende partij de enorme impact op het privéleven van de zoon van de verzoekende partij als 14-jarige voldoende in rekening heeft gebracht. Nigeria is niet het land van herkomst' van de zoon van de verzoekende partij, aangezien hij in België werd geboren, en Nigeria nooit bezocht heeft. Daarnaast negeert de verwerende partij volgens de verzoekende partij objectieve informatie in het administratief dossier die de impact op kinderen schetst van een verwijdering van het grondgebied. De verzoekende partij verwijst naar de brief van 23 mei 2019 (stuk 3 en administratief dossier) waarin de raadsman van de verzoekende partij wees op universitair onderzoek in Nederland. Het rapport "De schade die kinderen oplopen als zij na langdurig verblijf in Nederland gedwongen worden uitgezet" van M.E. Kalverboer en A.E. Zijlstra werd toegevoegd als stuk. De verwerende partij ziet deze wetenschappelijke studie volgens de verzoekende partij over het hoofd, en neemt deze informatie niet mee in haar belangenafweging. Uit deze studie blijkt volgens de verzoekende partij onder meer dat in het algemeen kan gezegd worden dat na een periode van vijf jaar verblijf in een land de kans op schade vrijwel zeker is wanneer een kind terug moet vertrekken. Uit het onderzoek blijkt volgens de verzoekende partij voorts dat de gevolgen van terugkeer na een verblijf van meer dan 5 jaar, *in casu* 14 jaar, verschillen naargelang de leeftijd van de kinderen. Voor de categorie van 12 tot 18 jaar omschrijft het onderzoek van de Rijksuniversiteit Groningen de banden met het gastland (*in casu* België) volgens de verzoekende partij als de fase van de adolescentie, waarvoor geldt dat als de leefsituatie in het land van herkomst voldoet aan de voorwaarden voor ontwikkeling, terugkeer acceptabel is. Echter bij gedwongen migratie is volgens de studie hiervan geen sprake. De kans op psychische en psychologische schade is groot. Kinderen moeten afscheid nemen van hun dromen en verwachtingen. Ze voelen zich persoonlijk gekrenkt en afgewezen door de samenleving waarin ze zo lang geleefd hebben en zijn opgegroeid. Dit heeft volgens de studie desastreuze gevolgen voor het zelfbeeld. De adolescenten ervaren dat ze niet de moeite waard gevonden worden en voelen zich hierdoor waardeloos. Ze worden immers tegen hun wil weggestuurd en gaan een onzekere toekomst tegemoet. Kinderen raken verbitterd en afkerig van de samenleving die hen verstoot en kunnen hierdoor depressief en passief worden. Ze hebben al hun dromen en idealen moeten opgeven en ervaren dit als zeer onrechtvaardig. De kans op een positieve ontwikkeling in het land van herkomst is volgens de studie zeer klein door de identiteitsbreuk die optreedt en de afwezigheid van ontwikkelingsmogelijkheden. Momenteel is B. 14 jaar oud. Al zijn dromen, idealen en verwachtingen situeren zich volgens de verzoekende partij enkel en alleen in België. Een vertrek naar Nigeria zou volgens haar zeer ernstige problemen met zich meebrengen, zoals blijkt uit het wetenschappelijk rapport dat aan het administratief dossier werd toegevoegd, en waar expliciet de aandacht van verwerende partij op werd gevestigd in de begeleidende brief van de raadsman van de verzoekende partij. De verwerende partij zag dit rapport volgens de verzoekende partij over het hoofd, en minimaliseert volgens haar (tegen wetenschappelijk onderzoek in) de impact op een vertrek voor B., die enkel en alleen België kent en hier onafgebroken 14 jaar verblijft. De verwerende partij doet volgens de verzoekende partij verder een aantal assumpties (omtrent de sociale en culturele bindingen in Nigeria, het bestaan van een sociaal netwerk daar, familie in Nigeria, ...), terwijl deze nergens op gebaseerd zijn, en ingaan tegen de onderzoeksplicht die op de verwerende partij zelf rust.

Artikel 24 van het Handvest bepaalt:

"Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende: *"Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...)"* (cf. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.).

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken, zoals door de verzoekende partij eveneens aangevoerd. Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

"Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by "public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies". The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children." (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/5, par. 12).

Het VN Kinderrechtencomité voegde hieraan toe dat het beginsel van het belang van het kind een drievoudig concept is (UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1), 29 mei 2013, CRC/C/GC/14, par. 6 en 36-37). Het beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden, maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregulering. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoeksplicht worden opgevat.

Uit artikel 24, 2. Van het Handvest volgt dat de belangen van het kind de eerste overweging moeten vormen bij alle handelingen betreffende kinderen.

De Raad merkt verder op dat, hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).

Bijgevolg dient er bijzondere aandacht te worden besteed aan de ernst van de moeilijkheden waarmee de kinderen bij uitwijzing worden geconfronteerd in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf. Hoewel de bestreden beslissing *in casu* geen verwijderingsmaatregel bevat, motiveert de verwerende partij wel uitdrukkelijk dat de verzoekende partij met haar minderjarig kind terug naar Nigeria kan gaan om daar hun leven verder te zetten. Zoals hierboven reeds aangehaald besliste EHRM in zijn arrest Jeunesse dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen

ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden. *In casu* staat het vast dat het minderjarige kind van de verzoekende partij geraakt wordt door de bestreden beslissing, aangezien het verblijfsrecht van de moeder wordt beëindigd en de verwerende partij motiveert dat de verzoekende partij en haar minderjarig kind kunnen terugkeren naar Nigeria.

Relevant voor dit onderzoek naar het hoger belang van het kind zijn de omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals de leeftijd van de minderjarige kinderen, de omvang en hechtheid van hun culturele, sociale en linguïstische banden met zowel het land van herkomst als het gastland, de duur van hun verblijf in het gastland en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een fundamentele kwestie is de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen (aanpassingsvermogen) en of er bij terugkeer sprake is van een 'certain degree of hardship' (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 117-118).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. *In casu* wijst de verzoekende partij uitdrukkelijk op het privéleven van haar minderjarige kind in België.

De impact van een beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. De omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders, verdienen bijzondere aandacht (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118).

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd over het hoger belang van het minderjarige kind van de verzoekende partij. Zij motiveert immers als volgt:

“Wat betreft het minderjarige kind, D. B. van Nigeriaanse nationaliteit, dient opgemerkt te worden dat er voor hem geen verblijfsaanvraag werd ingediend, en hij heden dus geen houder is van het verblijfsrecht. Huidige beslissing heeft zodoende, zoals reeds gesteld, niet tot gevolg dat het gezin van elkaar gescheiden zou worden. Er werden tal van stukken voorgelegd die betrekking hebben op het kind (cfr. supra). Gelet de minderjarige echter geen houder is van het verblijfsrecht heeft deze beslissing ook geen invloed op hun verblijfsstatuut in België. Evenwel kan opgemerkt worden dat uit niets blijkt dat hij zijn onderwijs niet eveneens zou kunnen verderzetten in Nigeria of een ander land naar keuze waar hij samen met zijn moeder legaal kan binnenkomen en verblijven. Uit niets blijkt dat de minderjarige bijzondere onderwijsnoden zou hebben die er voor zou zorgen dat hij in het land van herkomst geen toegang zou hebben tot onderwijs. Evenmin blijkt dat hij aldaar geen vrijetijdsbestedingen zou kunnen uitoefenen, en zo ook waardevolle vriendschappen en nieuwe vriendenkringen zou kunnen uitbouwen. In het arrest dd. 13.10.2020 werd ingegaan op het hoger belang van het kind. Er staat tot slot nog het volgende te lezen: “Het kind is niet gebaat bij het behoud van een juridische afstammingsband die niet beantwoordt aan de socio-affectieve en de biologische werkelijkheid en waarbij het kind enkel misbruikt werd om frauduleus verblijfsrechten te bekomen.

[...] het gevoerde onderzoek trouwens aantoonde dat het kind diverse mannen als “papa” aanspreekt wat de aangevoerde identiteitscrisis tegensprekt.

Bovendien wordt in huidige procedure het verblijfsrecht van het kind niet beoordeeld terwijl de mogelijke gevolgen van de vernietiging van de afstammingsband gecombineerd met het verlies van de Belgische nationaliteit voor de toekomst evenmin van aard zijn om in het belang van het kind de afstammingsband te behouden.” (onderlijning toegevoegd).

Het kind werd gebruikt als een instrument om aan zijn moeder een verblijfsrecht te verschaffen, hetgeen absoluut niet in zijn belang kan zijn, ook al impliceert dit ook voor het kind zelf een recht op verblijf in België. Het recht op identiteit en het recht om zijn werkelijke ouders te kennen is een hoger belang dan het bekomen van het verblijfsrecht. Wie de effectieve vader van het kind is, is niet duidelijk. Betrokkene speelt geen open kaart hieromtrent. In elk geval kan niet blijken dat betrokkene (en het kind) in België nog familie zou wonen hebben, terwijl de ouders van betrokkene/grootouders van het kind wel nog in Nigeria lijken te wonen. Gezien de minderjarigheid van het kind is het voornamelijk in het belang van de kinderen om samen te blijven met zijn moeder. Het is dan ook niet onredelijk te stellen dat, indien de moeder de nodige omkadering en begeleiding levert naar haar kind toe, er zich voor hem dan ook geen onoverkomelijke problemen zullen voordoen om terug te keren naar het land van herkomst of een ander land alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven, dit in de nabijheid van zijn moeder dewelke de voornaamste zorgdrager is. Niets sluit bovendien uit dat betrokkene en het kind contacten hebben

onderhouden met de familie aldaar en betrokkene via haar opvoeding aan haar kind ook plaatselijke socio-culturele elementen en tradities heeft leren kennen/in ere heeft gehouden. Niets sluit uit dat er aldus ook sociale en culturele bindingen bestaan in hoofde van de minderjarige met het land waar hij de nationaliteit van draagt. Uit niets dat werd voorgelegd kan in elk geval blijken dat betrokkene geen bindingen zou hebben met het land van herkomst, en dat het kind er in het bijzijn van zijn moeder, er dus niet op een sociaal netwerk zou kunnen terugvallen. Het kind is nog voldoende jong om samen, in de nabijheid van hun moeder, desgevallend ook in nabijheid van de familieleden in het land van herkomst een nieuw leven op te bouwen. Maar zoals reeds gesteld heeft huidige beslissing enkel invloed op de verblijfssituatie van de moeder gelet de minderjarige heden niet beschikt over enig verblijfsrecht.”

De verwerende partij motiveerde dus wel degelijk over het hoger belang van het minderjarige kind van de verzoekende partij. De vraag die zich nu stelt is of deze motivering al dan niet kennelijk onredelijk is.

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dat de minderjarige geen houder is van het verblijfsrecht en de beslissing dan ook geen invloed heeft op zijn verblijfsstatuut in België, dat uit niets blijkt dat hij zijn onderwijs niet eveneens zou kunnen verderzetten in Nigeria of een ander land naar keuze waar hij samen met zijn moeder legaal kan binnenkomen en verblijven, dat uit niets blijkt dat de minderjarige bijzondere onderwijsnoden zou hebben die er voor zou zorgen dat hij in het land van herkomst geen toegang zou hebben tot onderwijs, en dat evenmin blijkt dat hij aldaar geen vrijetijdsbestedingen zou kunnen uitoefenen en zo ook waardevolle vriendschappen en nieuwe vriendenkringen zou kunnen uitbouwen. Het feit dat de *in casu* bestreden beslissing geen invloed heeft op het verblijfsstatuut van het minderjarige kind van de verzoekende partij doet niets af aan het feit dat de verwerende partij wel degelijk met diens hoger belang rekening moet houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit specifieke motief van de bestreden beslissing dat hierop betrekking heeft is dan ook irrelevant. De Raad stelt verder vast dat de vraag die zich hier *in casu* stelt uiteraard niet is of het enigszins mogelijk is voor het minderjarige kind van de verzoekende partij om zijn leven verder te zetten in Nigeria, maar wel of dit in lijn ligt met diens hoger belang. Het is *in casu* niet betwist dat het kind van de verzoekende partij in België geboren is, en hier zijn hele leven heeft gewoond. Hij is ondertussen meer dan 14 jaar oud. Alleen al op grond van dit argument maakt de verzoekende partij aannemelijk dat voornoemde motieven van de bestreden beslissing, die betrekking hebben op de mogelijkheid die volgens de verwerende partij voor de minderjarige bestaat om zijn leven in Nigeria gewoon verder te zetten, kennelijk onredelijk zijn. Nergens maakt de verwerende partij in de bestreden beslissing melding van het feit dat het kind van de verzoekende partij in België is geboren, en dit belangrijke element wordt dus zomaar en op kennelijk onredelijke wijze buiten beschouwing gelaten.

De verzoekende partij haalt verder terecht aan dat de verwijzing van de verwerende partij naar de inhoud van het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen van 13 oktober 2020 eveneens irrelevant is. Dit arrest en de motivering ervan had immers louter betrekking op het belang van het kind in het kader van de vaststelling van de afstamming, en helemaal niet in het kader van enig verblijfsrecht in het algemeen. Het Hof van Beroep stelt, zoals de verwerende partij zelf in de bestreden beslissing aanhaalt, dat in die procedure het verblijfsrecht van het kind niet beoordeeld wordt terwijl de mogelijke gevolgen van de vernietiging van de afstammingsband gecombineerd met het verlies van de Belgische nationaliteit voor de toekomst evenmin van aard zijn om in het belang van het kind de afstammingsband te behouden. Het Hof van Beroep heeft het, los van het feit dat het zich helemaal niet uitspreekt over het verblijfsrecht, dus over een eventuele impact van het verlies van de Belgische nationaliteit, maar niet over het verlies van verblijfsrecht in het algemeen.

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing verder dat het kind werd gebruikt als een instrument om aan zijn moeder een verblijfsrecht te verschaffen, hetgeen volgens de verwerende partij absoluut niet in zijn belang kan zijn, ook al impliceert dit ook voor het kind zelf een recht op verblijf in België. De verzoekende partij geeft in haar enig middel ook toe dat zij verblijfsrecht probeerde te verkrijgen via een schijnerkenning. Zij haalt echter terecht aan dat dit niets afdoet aan het feit dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing als eerste overweging het hoger belang van haar minderjarig kind moet naar voor schuiven. Zoals de verzoekende partij overigens terecht opmerkt stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing dat volgens haar het recht op identiteit en het recht om zijn werkelijke ouders te kennen een hoger belang is dan het bekomen van het verblijfsrecht, maar is het totaal onduidelijk op welke grond zij deze stelling zomaar aanneemt. De Raad ziet met betrekking tot dit specifieke motief bovendien niet in op welke wijze de bestreden beslissing enige positieve invloed zou hebben op het recht op identiteit en het recht om zijn werkelijke ouders te kennen van het minderjarige kind van de verzoekende partij. Integendeel, de verzoekende partij haalt

aan dat zij verschillende bronnen aan de verwerende partij heeft overgemaakt waaruit volgens haar de nefaste gevolgen blijken voor minderjarigen wanneer zij na lang verblijf worden verwijderd naar hun 'land van herkomst'. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij deze stukken in overweging heeft genomen bij het nemen van de bestreden beslissing, terwijl deze stukken zich wel in het administratief dossier bevinden. De bestreden beslissing die tot gevolg heeft dat het minderjarig kind zal worden verwijderd heeft een impact op dit kind. Het ondergaat en draagt rechtstreeks de gevolgen van deze maatregel en wordt in zekere zin gestraft voor het gedrag van zijn moeder zonder dat het er zelf verantwoordelijk voor is. Die soms dramatische situatie voor het minderjarig kind komt bovenop alle stress die samenhangt met de verwijdering en de terugkeer naar een land dat het niet kent. De verwerende partij heeft onvoldoende oog voor de impact van deze beslissing op het welzijn van de minderjarige. De verzoekende partij merkt overigens geheel terecht op dat er *in casu strictu sensu* niet kan gesproken worden van een "*land van herkomst*" van het minderjarige kind van de verzoekende partij, in die zin dat hij in België is geboren.

Waar de verwerende partij in de bestreden beslissing motiveert dat het in het belang van het kind is om samen te blijven met de moeder, betwist de verzoekende partij dit niet. Zij haalt echter wel terecht aan dat de verwerende partij *in casu* helemaal niet verplicht was om het verblijf van de verzoekende partij te beëindigen. Zij had daar enkel de mogelijkheid toe. Dit blijkt duidelijk uit de bewoordingen van artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en dat het volgende bepaalt:

"§ 2. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst."

Aangezien uit voorgaande bespreking is gebleken dat het hoger belang van het kind de primaire overweging moet zijn, kan de verwerende partij dus ook beslissen het verblijfsrecht van de verzoekende partij om die reden eventueel niet te beëindigen. *In casu* heeft de verwerende partij op grond van kennelijk onredelijke motieven het tegendeel beslist.

Verder haalt de verzoekende partij ook terecht aan dat een hele reeks motieven van de bestreden beslissing uitgaan van loutere veronderstellingen van de verwerende partij, namelijk:

"Niets sluit bovendien uit dat betrokkene en het kind contacten hebben onderhouden met de familie aldaar en betrokkene via haar opvoeding aan haar kind ook plaatselijke socio-culturele elementen en tradities heeft leren kennen/in ere heeft gehouden. Niets sluit uit dat er aldus ook sociale en culturele bindingen bestaan in hoofde van de minderjarige met het land waar hij de nationaliteit van draagt. Uit niets dat werd voorgelegd kan in elk geval blijken dat betrokkene geen bindingen zou hebben met het land van herkomst, en dat het kind er in het bijzijn van zijn moeder, er dus niet op een sociaal netwerk zou kunnen terugvallen."

Het is duidelijk dat het hier inderdaad gaat om loutere veronderstellingen, en dat dergelijke loutere veronderstellingen van de verwerende partij in de bestreden beslissing geen afdoende motivering uitmaken.

Waar de verwerende partij ten slotte motiveert dat het kind nog voldoende jong is om samen, in de nabijheid van zijn moeder, desgevallend ook in nabijheid van de familieleden in het land van herkomst een nieuw leven op te bouwen, is uit voorgaande bespreking reeds gebleken dat de Raad dit motief kennelijk onredelijk acht. Het minderjarige kind van de verzoekende partij was om het moment van de bestreden beslissing immers al meer dan veertien jaar oud.

De verwerende partij stelt in de nota met opmerkingen dat de verzoekende partij haar betoog beperkt tot het stellen dat zij en haar zoon zeer goed geïntegreerd zijn in de Belgische maatschappij, dat zij en haar zoon bovendien ernstige inspanningen hebben geleverd om zich te integreren in de Belgische

maatschappij, maar met een dergelijk betoog geenszins aantoonbaar een beschermingswaardig privéleven te hebben. Deze argumentatie volgt de Raad helemaal niet, aangezien het niet betwist is dat het kind van de verzoekende partij meer dan veertien jaar oud is en in België werd geboren. Er is in casu overduidelijk wel degelijk sprake van een privéleven, zeker in hoofde van het minderjarige kind van de verzoekende partij. Ook de overige argumenten van de verwerende partij in de nota met opmerkingen doen niets af aan de voorgaande bespreking. Zij beperkt zich in wezen tot de stelling dat de motieven van de bestreden beslissing volgens haar wel degelijk afdoende zijn en niet kennelijk onredelijk.

De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij terecht aanhaalt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze onvoldoende rekening heeft gehouden met het hoger belang van de zoon van de verzoekende partij, die op het moment van de bestreden beslissing 14 jaar oud was, en bovendien in België geboren is en hier heel zijn leven gespendeerd heeft.

De verzoekende partij maakt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het hoger belang van haar minderjarig kind, en van artikel 24 van het Handvest aannemelijk.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 juli 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU